

ЛВ

Лісовий вісник

№6 (45) 2015

**Фотоодкровення
ВІДЪМИ**
(19 СТОР.)

PALETTENFABRIK
BASSUM

Екологія в побуті

Заснована у 1961 році, і сьогодні займає позиції лідера на європейському ринку дерев'яної тарі.

www.bassum.com

Відчути радість спілкування з природою – передплати журнал «Лісовий вісник»!

Головний редактор Оксана Чурило

Передплатний індекс: 89631

www.kronospan.com.ua
kronospan

K008 SU, PW
Горіх Селект Сайтний

НОТХНЕННЯ ДОРОВАНЕ ПРИРОДОЮ

Всеукраїнський журнал
ЛІСОВИЙ ВІСНИК

Передплатний індекс:
89631

Свідоцтво Міністерства
юстиці України про державну реєстрацію
друкованого масиву інформації №
№18941-689Р від 16.08.2011р.

Адреса юр.: пр-т Волі, 30,
м. Луцьк, Волинська обл.,
Україна, 43000

Адреса факт.: вул. Бойка, 1,
офіс 309, м. Луцьк,
Волинська обл., Україна, 43025
тел./факс: (032) 24-99-29,
тел. бухгалтерії: 095 828 57 27
e-mail: lis.gurnal@gmail.com
Веб-сайт: www.lisvisnyk.com.ua

Головний редактор:
Чурило Оксана Андріївна
e-mail: lv.churilo33@gmail.com

Редакція:
Колисник Б. І. – залучений лісівник
України, кандидат економічних наук,
голова постійної комісії з питань
екології, районального використання
природних ресурсів Волинської
області
Тунік Ю. Ю. – Президент Лісанської
академії наук України, ректор
Національного лісотехнічного
университету України, академік НАН
України, заслужений діяч науки
і техніки України, доктор економічних
наук, професор

Бухгалтер: Віра Думська
Дизайн та верстка:
Михаїл Волошин
Позаштатні кореспонденти:
Тетяна Галаніна,
Валерій Пневський,
Володимир Мартинов,
Тетяна Мінікова
Позаштатні фотокореспонденти:
Таня Ситко, Костянтин Баран,
Олександр Дурманенко

Передрук та інше використання
стилю, дизайну, фото та змісту
без письмового дозволу редакції
не допускається

Редакція не несе відповідальності
за достовірність даних, наданих
респондентами та зміст
рекламних матеріалів.
Редакція не залишає поділак
поглядів авторів публікацій.
Надслані на адресу редакції фото
та рукописи не повертаються

Усі права захищені
©ТзОВ «Лісовий вісник»
Луцьк, 2015 р.
Віддруковано у ТзОВ «Друкарськ»

Перша сторінка:
Фото Дмитра ГОРОШКА
Журнал можна передплатити
у відділеннях Укрпошти
або придбати
та замовити у редакції

Фото Оксани ЧУРИЛО

Вечір. Через вікно поволі вливачеться прохільда. Запаморочення від денної спеки відходить. Мліє листя, коливаючись від легких порухів вітру. Тиша. Здається, осінь розілеться гро-за. Та ні, напевно, таки не буде.

Пахне зеленою. Лепеха дарує свіжість, спокій, збуджує дитячі спогади. Ось і розпочалося літо. Сонцем, різночарів'ям, Зеленими святами. І колись – так, як ми сьогодні, розхідвали по долині лепеху та зілля, вдихали цей аромат, праугули житі і вирили в те, що завтра буде краще, ніж сьогодні. А добрий дух предків – разом із гіллям – приходив до гостів і оберігав людину та її житло від злих сил. Так думали, у те вірили, і ця доля допомагала жити.

Ще у дохристиянські часи наші предки вшановували культу зеленої природи. Вважали, що саме вона рятує нас від усіляких негараздів. Саме древо з'єднує вседіно небо, землю і підземний світ. Вони молилися деревам. Вважали, що душі померлих оселяються у їх зеленому гіллі. Тому Зелені свята поряд із радістю несуть смуток. Споконвіку у цей час українці упорядковували могили героїв, які загинули, обороняючи свою громаду і народ. Найбільші вшановували нездіомих, похованих у братських могилах, не-впізнаних солдатів – січових стрільців, вояків Української Повстанської та бійців Червоної армії, котрі загинули, визволюючи рідну землю від загарбників. Зараз до їх когорт додалися невідомі воїни невідомої сьогоднішньої війни...

Вже Зелені свята знов до нас вертають. Стрілецькі могили стиха промовляють. Просять вас, дівчата, січові стрільці: «Ви на наші хрести виліпіть вінци. Щоби вони знали, що Зелені свята, що їх не забули українські дівчата. Бррати і сестри, українці мили, Відвідайте нашу хатину сумненьку. Відвідайте нашу хатину сумненьку. Що ми і дістали за Україну-неньку».

...Пішов дощ. Тихий, пронизливий. Зі склипуваннями крапель, журливим шепотом дерев. Скільки може природа тримати всесвіт, коли самі люди нищать нещадно і себе, і його. Стою під деревом. Десь там за листям іде дощ. А я – майже суха. Так і в житті. Десять громить війна, а десять – музика розтинає простір сміхом та байдужістю.

Стихло. Я, розгувшись, хлопаю босими ногами по калюжах. Природа таки щільна. А там, біля невідомої могили, хтось мокрій до нитки ховає слози, змішані з дощем...

Оксана ЧУРИЛО,
заслужений журналіст України,
головний редактор журналу «Лісовий вісник»